

mees, kus sa lähhed? Eks sa nä, et jä jubba täis raggusid!"

Temma joobnud piitsaga hobbose pihta, karjus wasto: „Mis teil minnoga asja? — Kui ma lähhen, siis ma lähhen ka!"

Sai omma raudwanfriga kest jögge. — üks raggin! Mees ja korem ja hobbone wausid pohja!

Rahwas kõittega ja laudega jooksid appi: otsisid ja katsusid. — Pari tunni pärrast tõmbasid surnokehha wälja.

Keel suust wäljas, ni must, kui süssi, keif ärranärritud keskelt hammastega — (wiimse surmawallo käes!) — ja peälegi olli keel ni sureks ja jāmmedaks üllespaistetand, et ühhegi nouga ei sanud egga sanud sedda ennam surno mehhe su sisse taggasi aetud, muud kui piddi nenda jäma! —

Nenda pandi tedda ka surnokirsto, must keel suust wäljas! —

— Kas sai nüüd temma endine hiemus wandumisse sanna tõeks? —

7.

Üks Saksama Krahw istus kord ommas rohhoias ja mõtles keige selle armo peäle, mis suur Jummal temmale emma ihhust olli näidanud.

Üks temma üllemast nouandjatest astus tassafeste temma jure ja ütles: „Aus Krahwi herra, ärge pange pahhaks: minna ollen ühhe targa taewatähhe rehkendaja ramato kätte sanud, kus temma teie surmapäwa on taewatähtede järrele wäljarehkendanud. Wadage, seie on temma omma kättega kirjotanud, aasta, ku ja päawa ning tunni ka weel, millal teie omma ello peate jätma! — Mis peab nüüd sama selle mehhe ning temma ramatoga?" —